



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 854/2016-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. novembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Čipkom, Partizánska 197, Hnúšťa, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 94/2011 a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici v konaniach vedených pod sp. zn. 3 To 94/2013, sp. zn. 3 To 67/2014, sp. zn. 3 To 60/2015 a sp. zn. 3 To 13/2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. mája 2016 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Čipkom, Partizánska 197, Hnúšťa, ktorou namieta

porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 94/2011 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 3 To 94/2013, sp. zn. 3 To 67/2014, sp. zn. 3 To 60/2015 a sp. zn. 3 To 13/2016 (spolu ďalej aj „napadnuté konania krajského súdu“).

Zo sťažnosti, z jej príloh a z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2011 vyplýva, že sťažovateľ (ako jeden z troch obžalovaných) bol rozsudkom okresného súdu č. k. 2 T 94/2011-774 z 29. mája 2013 na skutkovom základe uvedenom vo výroku tohto rozsudku podľa bodu 1 obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Revúca uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a v bode 2 obžaloby zo spolupáchateľstva prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov s podmieneným odkladom s probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Krajský súd označený rozsudok okresného súdu na základe odvolania okresného prokurátora, ako aj odvolania sťažovateľa uznesením č. k. 3 To 94/2013-822 z 21. augusta 2013 v časti týkajúcej sa sťažovateľa zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prerokovanie a rozhodnutie podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) a e) a § 321 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“).

Okresný súd po vrátení veci odvolacím súdom rozsudkom č. k. 2 T 94/2011-953 z 23. apríla 2014 opätovne uznal sťažovateľa za vinného v bode 1 obžaloby zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona a v bode 2 obžaloby zo spolupáchateľstva prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 3 písm. a)

Trestného zákona, za čo mu uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov s podmieneným odkladom s probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Krajský súd uznesením č. k. 3 To 67/2014-1026 z 25. júna 2014 na základe odvolania okresného prokurátora, ako aj odvolania sťažovateľa rozsudok okresného súdu z 23. apríla 2014 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prerokovanie a rozhodnutie podľa § 321 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku.

Okresný súd rozsudkom č. k. 2 T 94/2011-1161 z 9. marca 2015 v bode 1 obžaloby [pre skutok kvalifikovaný ako zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona] sťažovateľa oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku a v bode 2 obžaloby uznal sťažovateľa za vinného zo spolupáchateľstva prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona, za čo mu uložil trest odňatia slobody v trvaní desiatich mesiacov s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní osemnástich mesiacov. Krajský súd uznesením č. k. 3 To 60/2015-1195 z 3. júna 2015 na základe odvolania okresného prokurátora, ako aj odvolania sťažovateľa rozsudok okresného súdu z 9. marca 2015 v celom rozsahu zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prerokovanie a rozhodnutie podľa § 321 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku.

Okresný súd (v poradí štvrtým) rozsudkom č. k. 2 T 94/2011-1253 z 9. decembra 2015 uznal sťažovateľa za vinného v bode 1 obžaloby zo spáchania zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona a v bode 2 obžaloby zo spolupáchateľstva prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 a 3 písm. a) Trestného zákona, za čo mu uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov s podmieneným odkladom a s probačným dohľadom na skúšobnú dobu v trvaní troch rokov. Označeným rozsudkom súd prvého stupňa tiež uložil sťažovateľovi povinnosť uhradiť poškodenej spoločnosti [REDAKOVANÉ], škodu vo výške 10 685 €. Krajský súd uznesením č. k. 3 To 13/2016-1313 z 24. februára 2016 odvolanie okresného prokurátora, ako aj odvolanie sťažovateľa zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné. Rozsudok

okresného súdu z 9. decembra 2015 tak v spojení s uznesením odvolacieho krajského súdu (doručeným sťažovateľovi 11. apríla 2016, pozn.) nadobudol právoplatnosť 24. februára 2016.

Sťažovateľ namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv odôvodňuje najmä takto:

«Predpokladom uplatňovania môjho ústavného práva na spravodlivý proces, ktorý zaručuje článok 6 ods. 1 Dohovoru je nezávislosť a nestrannosť súdu. Súčasťou tohto ústavného práva je aj moje právo, aby vec bola skutočne prejednaná nestranným súdom.

Už v priebehu konania pred Okresným súdom v Revúcej som namietal zaujatosť sudcu, ako aj prísediacich, pričom je pravdou, že mojej námietke zaujatosti nebolo vyhovené. Okrem vznesenej námietky zaujatosti a jej dôvodov zdôrazňujem opakovane to, že moja vec nebola prerokovaná nezávislým a nestranným súdom. Túto nezávislosť a nestrannosť je potrebné posudzovať nielen zo subjektívneho pohľadu konajúceho súdu, ktorý bol prejavovaný pri rozhodovaní o mojej námietke zaujatosti, ale najmä z objektívneho pohľadu, teda tak aby súd moju vec prerokoval a rozhodol tak, že postupuje nezaujatým a neutrálnym spôsobom a objektívne posúdi všetky skutočnosti závažné pre rozhodnutie vo veci. Priebeh súdneho konania preukazuje, že súdy nekonali nestranne a konali zaujato proti mojej osobe v rozpore so zásadou a mojím právom zakotveným v článku 50 ods. 2 Ústavy.

Poukazujem pri tom najmä na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 T/60/2015 z 3. 8. 2015, ktorý rozhodoval o mojom odvolaní, ako aj odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry v Revúcej proti rozsudku, ktorým som v bode 1/ bol oslobodený spod obžaloby. Dôvody citovaného uznesenia Krajského súdu jednoznačným spôsobom zasiahli do nezávislého a nestranného rozhodovania súdu prvostupňového. Nad rámec svojich oprávnení odvolací súd totiž bez bližšieho hodnotenia a argumentácie jednoznačne arbitrárnym spôsobom a nepripustne zasiahol do hodnotenia dôkazov súdu prvého stupňa. Zvýrazňovanie odvolacieho súdu v dôvodoch zrušujúceho rozhodnutia, že súd prvého stupňa „sa dopúšťa opakovane nerešpektovania a porušovania základných zásad trestného konania pri dokazovaní, ako aj pri hodnotení dôkazov“ že závery súdu prvého stupňa „nie sú zrejmé a nie sú výsledkom zákonného hodnotenia dôkazov, ale akéhosi spochybňovania

raz jedného, raz druhého dôkazu a to v rozpore s predchádzajúcim jeho názorom v rámci predchádzajúcich konaní a rozhodovaní v tejto veci, dochádza k povrchnému hodnoteniu ich jednotlivých dôkazov a potom nedostatočnom ich porovnávaní a hodnotení navzájom čo má za následok nezákonnosť rozhodnutia, opakovaného a z pohľadu odvolacieho súdu nepochopiteľného“, konštatovanie, že „vzhľadom na doterajšie prieťahy v konaní v dôsledku aj zásadných pochybení vo vedení dokazovania súdom prvého stupňa“, a „pravidelné opakovanie sa obdobných postupov aj v iných veciach toho istého sudcu“, ktoré je na ťarchu „všetkých zásad spravodlivého a rýchleho procesu a trestného konania“ a to práve „subjektívnym zavinením toho istého sudcu Okresného súdu v Revúcej“. Takéto odôvodnenie zrušujúceho rozhodnutia zasiahlo neprimerane do nezávislého a nestranného rozhodovania prvostupňového súdu. Arbitráry postup odvolacieho súdu neumožňoval potom súdu prvého stupňa rozhodnúť v súlade s vykonanými dôkazmi ale rozhodnúť podľa vôle Krajského súdu v Banskej Bystrici. Okresný súd v Revúcej a následne aj Krajský súd v Banskej Bystrici tak rozhodol jednostranne v môj neprospech a zaujato.

Zaujaté a jednostranné rozhodnutie súdov o mojej vine potom preukazuje, že po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení skutkové a právne závery sú svojvoľné a neudržateľné, čím bolo popreté moje právo na spravodlivý proces.

... Zdôrazňujem, že tak prvostupňový, ako aj odvolací súd, sa nedostatočným spôsobom vyrovnali s mojou obhajobou a to najmä preto, že moju obhajobu paušálne hodnotia „za účelovú s úmyslom vyhnúť sa trestnej zodpovednosti“, prípadne „za zmätočnú, ktorá nemá žiadne logické vyústenie“.

Súdu som svojimi podaniami z 8. 12. 2014 predložil podrobné vyjadrenia a moju obhajobu k obidvom skutkom obžaloby, avšak ani prvostupňový a ani odvolací súd sa s touto mojou obhajobou nevysporiadali v odôvodnení tak, že by bolo zachované moje právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Žiadnym spôsobom mi tým nedali súdy najavo, že sa mojou obhajobou vážne zaoberali lebo moje najdôležitejšie body obhajoby podrobne v dôvodoch rozhodnutí ani neuviedli a tým žiadnym spôsobom ani nemohli uviesť dôvody, pre ktoré moje argumenty a obhajobu odmietli.

... V neposlednom rade sa touto sťažnosťou domáham toho, aby Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval porušenie môjho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej som sa nachádzal od vznesenia obvinenia až do rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici o mojom odvolaní a odvolaní prokurátora okresnej prokuratúry z 24. 2. 2016.

... Vychádzajúc z celého trestného konania je možné konštatovať, že postupom Okresného súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2T/94/2011 a postupom Krajského súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod spisovými značkami 3 To 94/2013, 3 To 67/2014, 3 To 60/2015 a 3 To 13/2016 došlo k porušeniu môjho práva domáhať sa prejednávania veci na nezávislom a nestrannom súde, k zbytočným prietáhom v konaní a k posudzovaniu ma za vinného pred právoplatným rozhodnutím súdu a tým aj porušeniu môjho základného práva podľa článku 46 ods. 1, článku 48 ods. 2, článku 50 ods. 2 Ústavy a článku 6 ods. 1 Dohovoru.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ]... domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, postupom Okresného súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/94/2011 a postupom Krajského súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod spisovými značkami 3 To 94/2013, 3 To 67/2014, 3 To 60/2015 a 3 To 13/2016 porušené bolo.

Základné právo [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/94/2011 a postupom Krajského súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod spisovými značkami 3 To 94/2013, 3 To 67/2014, 3 To 60/2015 a 3 To 13/2016 porušené bolo.

Základné právo [REDAKOVANÉ]... proti ktorému sa viedlo trestné stíhanie a mal byť považovaný za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu postupom Okresného súdu Revúca v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/94/2011 a postupom Krajského súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod spisovými značkami 3 To 94/2013, 3 To 67/2014, 3 To 60/2015 a 3 To 13/2016 porušené bolo.

Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To/13/2016 z 24. 2. 2016 sa zrušuje a Krajskému súdu v Banskej Bystrici sa vec vracia na ďalšie konanie.

Krajskému súdu v Banskej Bystrici v konaní pod sp. zn. 3 To/13/2016 a Okresnému súdu v Revúcej v konaní pod sp. zn. 2 T/94/2011 prikazuje sa konať bez zbytočných prietáhov, nezávisle a nezaujato.

██████████ sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.500,- €, slovom desaťtisícpäťsto eur.

Okresný súd Revúca je povinný vyplatiť sťažovateľovi do 15 dní od právoplatnosti nálezu.

Okresný súd Revúca, je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní a tiež postupom krajského súdu v napadnutých konaniach.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch a o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom po sp. zn. 2 T 94/2011 a postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 3 To 94/2013, sp. zn. 3 To 67/2014 a sp. zn. 3 To 60/2015

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti sťažovateľa v prvom rade zdôrazňuje, že z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných

práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Vzhľadom na princíp subsidiarity ústavný súd v rámci konania o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy zásadne preskúmava len také rozhodnutia všeobecných súdov, ktorými sa konanie vo veci samej právoplatne skončilo. Sťažnosť sťažovateľa preto musí v zásade smerovať proti poslednému rozhodnutiu o opravnom prostriedku, ktorý mal sťažovateľ k dispozícii a jeho uplatnenie neopomenul (m. m. IV. ÚS 361/2010). Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci totiž vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže, resp. mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta porušenie svojich v sťažnosti označených práv okrem iného aj postupom okresného súdu, ktorý ako prvostupňový súd rozhodoval o obžalobe prokurátora okresnej prokuratúry podanej na sťažovateľa, a tiež postupom krajského súdu v odvolacích konaniach, v ktorých došlo k zrušeniu rozsudkov okresného súdu a k vráteniu veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti rozsudku súdu prvého stupňa je odvolanie. Postup okresného súdu, ktorý vyústil do jeho meritórneho rozhodnutia (resp. rozhodnutí), mal sťažovateľ právo napadnúť odvolaním, t. j. riadnym opravným prostriedkom (čo aj urobil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť

príslušný krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní (resp. odvolaniach) sťažovateľa tak za daných okolností vylučuje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k postupu a rozhodnutiam okresného súdu.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv sťažovateľa postupom krajského súdu v konania vedených pod sp. zn. 3 To 94/2013, sp. zn. 3 To 67/2014 a sp. zn. 3 To 60/2015 ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že označené odvolacie konania boli vo všetkých prípadoch skončené zrušením odvolaní napadnutého rozsudku okresného súdu a vrátením veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Z princípu subsidiarity vyplýva, že uplatnenie právomoci ústavného súdu voči postupu a rozhodnutiam krajského súdu v označených konaniach neprichádza do úvahy, keďže posudzovaná trestná vec sťažovateľa sa po rozhodnutiach odvolacieho súdu nachádzala v štádiu konania pred súdom prvého stupňa, v ktorom sťažovateľ ďalej disponoval účinnými právnymi prostriedkami na ochranu svojich práv vrátane možnosti namietat' záväzný právny názor krajského súdu, ktorým bol okresný súd po vrátení veci odvolacím súdom povinný sa riadiť.

Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 13/2016

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou,

porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

V posudzovanej veci sťažovateľ namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv odôvodňuje najmä tým, že krajský súd (rovnako ako pred ním okresný súd) sa náležitým spôsobom nevysporiadal s jeho obhajobou, pričom podľa sťažovateľa voči nemu postupoval jednostranne a zaujato. Aj napriek skutočnosti, že z petitu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v tejto časti (výslovne) napáda len postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 13/2016, z povahy veci vyplýva, že namietaný postup vyústil do rozhodnutia, konkrétne uznesenia č. k. 3 To 13/2016-1313 z 24. februára 2016, a preto ústavný súd v medziach vymedzených sťažnosťou sťažovateľa vychádzal pri svojom prieskume napadnutého konania krajského súdu najmä z obsahu tohto uznesenia.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti námietok sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Vo vzťahu k podstate výhrad sťažovateľa spočívajúcich v námietke, že krajský súd, ako ani okresný súd sa v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom

nevysporiadali s jeho obhajobou, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 25/06).

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd taktiež poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej v zásade nie je oprávnený posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a aplikácii právnych predpisov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 78/07, IV. ÚS 27/2010). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na poskytnutie ochrany len v tých prípadoch, ak porušenie procesných práv účastníkov konania, ktoré sú chránené zákonmi, by znamenalo súčasne aj porušenie základných práv alebo slobôd deklarovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná (IV. ÚS 287/04). Skutkové alebo právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 13/00, II. ÚS 5/00).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd preskúmal postup krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 13/2016 a jeho uznesenie z 24. februára 2016 z hľadiska jeho ústavnej akceptovateľnosti, pričom vzal do úvahy aj obsah predchádzajúceho rozsudku

okresného súdu č. k. 2 T 94/2011-1253 z 9. decembra 2015, s ktorým z hľadiska predmetu požadovanej ústavnej ochrany tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08).

Okresný súd svoj rozsudok z 24. februára 2016 v časti rozhodnutia o vine sťažovateľa odôvodnil okrem iného takto:

«Obžalovaného [REDAKOVANÉ] ml. zo spáchania skutku 1/ obžaloby priamo usvedčuje výpoveď odsúdeného svedka [REDAKOVANÉ], ktorý tak počas prípravného konania ako aj na hlavnom pojednávaní potvrdil, že drogy, ktoré vydal v predmetný deň polícii predtým ako začala (prehliadka, pozn.) v priestoroch „trafiky“ patriacej [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] st., otcovi obžalovaného. Túto mal svedkovi [REDAKOVANÉ] odovzdať pri ich rozhovore v „trafike“ obžalovaný [REDAKOVANÉ] ml., a to konkrétne sáčok, s bielou kryštalickou látkou, ktorá bola [REDAKOVANÉ], majiteľkou lekárne, za prítomnosti príslušníkov polície, odvážená v lekárni [REDAKOVANÉ], pričom obsah sáčku vážil 0,173 g.

... Pri zhrnutí jednotlivých dôkazov senát konštatuje, že ako priamy dôkaz v neprospech obžalovaného senát vyhodnotil výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] ktorý vypovedal v zásade počas celého prípravného a súdneho konania rovnako. Ako nepriame dôkazy v neprospech obžalovaného vyhodnotil senát vyššie uvedené telefonické hovory a ich prepisy, ďalej výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] z prípravného konania, výpovede a vyjadrenia všetkých príslušníkov policajného zboru a svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] ohľadne prehliadky priestorov trafiky, pred začatím ktorej svedok [REDAKOVANÉ] odovzdal príslušníkom polície predmetný sáčok s bielou kryštalickou látkou.

Ako nepriamu výpoveď v prospech obžalovaného [REDAKOVANÉ] ml. senát vyhodnotil výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] ktorého verzia ohľadne neprítomnosti policajného technika [REDAKOVANÉ] však bola vyvrátená výpoveďami príslušníkov polície prítomných na predmetnej prehliadke ako aj výpoveďou svedkyne [REDAKOVANÉ] Jeho podozrenia ohľadne nesprávnej manipulácie príslušníkov polície ako aj následného znaleckého skúmania boli vyvrátené výpoveďami všetkých príslušníkov policajného zboru, ktorí k tejto skutočnosti vypovedali a aj svedkami [REDAKOVANÉ].

Ako priamy dôkaz v prospech obžalovaného [REDAKOVANÉ] senát vyhodnotil výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] ktorá však bola spochybnená, ako senát vyššie vysvetlil, prvotnou výpoveďou samotného obžalovaného [REDAKOVANÉ] ohľadne toho, že mal byť po celý čas v trafike s obžalovaným [REDAKOVANÉ]. Za nepriame dôkazy v prospech obžalovaného [REDAKOVANÉ] senát považuje aj vyššie vyhodnotené výpovede svedkov [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktoré však obsahovo nespochybnili presvedčenie senátu ohľadne viny obžalovaného pri skutku 1/ obžaloby.

Pri takomto hodnotení dôkazov, ktoré mali zásadný vplyv na rozhodovanie senátu o vine, resp. nevine obžalovaného, a hodnotení dôkazov tak v prospech, ako aj v neprospech obžalovaného [REDAKOVANÉ] dospel senát k presvedčeniu, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] bol v predmetnom čase v priamom kontakte s drogou pervitín, pričom bolo dokazovaním preukázané, že minimálne jedenkrát drogy predal, resp. poskytol svedkovi [REDAKOVANÉ] ako súčasť ich vzájomného finančného vyrovnania, čím naplnil skutkovú podstatu zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) písm. d) Tr. zák.»

Vo vzťahu k skutku uvedenému v bode 2 obžaloby okresný súd svoj rozsudok z 24. februára 2016 v časti rozhodnutia o vine sťažovateľa odôvodnil najmä takto:

„Ohľadne skutku 2/ obžaloby usvedčuje obžalovaného [REDAKOVANÉ] zo spáchania tohto skutku priamo výpoveď odsúdeného svedka [REDAKOVANÉ], ktorý priznal, že bol iniciátorom celej krádeže a že obžalovaného [REDAKOVANÉ] si len prizval na pomoc na odvezenie väčších kusov ukradnutého kovového materiálu.

... Nepriamo obžalovaného [REDAKOVANÉ] ml. zo skutku 2/ obžaloby usvedčujú svedkovia [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí potvrdili, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] nielen priniesol s odsúdeným [REDAKOVANÉ] všetky kovové predmety do zberných surovín patriacich [REDAKOVANÉ], starému otcovi odsúdeného [REDAKOVANÉ] ale aj prevzal peniaze za tento železný materiál.

... Skutočnosť, že [REDAKOVANÉ] po celý čas vedel, že sa jedná o materiál kradnutý, má senát za preukázané nielen z tvrdenia odsúdeného svedka [REDAKOVANÉ] že [REDAKOVANÉ] priamo povedal, že sa jedná okradnutý materiál, ale aj z ďalšej časti jeho výpovede v súhrne s fotodokumentáciou nachádzajúcou sa v spise.

... Obrana obžalovaného [REDACTED] bola smerovaná k tomu, že iba pomáhal [REDACTED] s odvozom kovových materiálov a nevedel o tom, že je ten materiál kradnutý. Takúto jeho obranu potvrdzovala iba svedecká výpoveď svedka [REDACTED] ktorú senát hodnotil ako výpoveď čiastočne priameho svedka v prospech obžalovaného [REDACTED]. Svedok [REDACTED] počas celého konania tvrdil, že taktiež pomáhal [REDACTED] na základe toho, že ho zavolať na pomoc obžalovaný [REDACTED] a že sa [REDACTED] osamote a aj v prítomnosti [REDACTED] pýtal na pôvod predmetných materiálov, pričom mu [REDACTED] zakaždým povedal, že sa nejedná o kradnutý materiál. Pri hodnotení jeho výpovede však senát konštatuje, že svedok [REDACTED] už pri výpovedi ohľadne skutku 1/ obžaloby, ktorá je senátom vyššie vyhodnotená, nepresvedčil senát o tom, že sa mu ako svedkovi dá plne dôverovať a v zmysle tohto konštatovania senát hodnotil aj jeho výpoveď ohľadne skutku 2/ obžaloby ako výpoveď účelovú s cieľom pomôcť obžalovanému [REDACTED]. Taktiež senát pri výpovedi svedka [REDACTED] pripomína, že [REDACTED] prišiel [REDACTED] a [REDACTED] pomôcť až vtedy, keď bol všetok odcudzený materiál už umiestnený v garáži svedka [REDACTED] ktorý ju mal prenajatú od [REDACTED]. Svedok [REDACTED] bol teda v úplne inej situácii ako obžalovaný [REDACTED], ktorý pomáhal píliť a nosiť kovový materiál [REDACTED] z priestorov [REDACTED]. Keďže [REDACTED] aj [REDACTED] túto činnosť robili pre zisk z predaja kovových materiálov, logicky preto nemali záujem povedať [REDACTED] že sa jedná o kradnutý materiál, pretože by sa s ním museli aj adekvátne deliť, resp. by im [REDACTED] pomoc odmietol.

... Senát z vyššie uvedených dôvodov obranu zo strany obžalovaného [REDACTED] vyhodnotil ako účelovú s cieľom zbaviť sa trestnej zodpovednosti za spolupáchatelstvo pri skutku 2/ obžaloby.

Pri takomto hodnotení hodnotením dôkazov jednotlivo, ako aj v ich vzájomnom súhrne, dospel senát k presvedčeniu, že obžalovaný [REDACTED] pomáhal odsúdenému [REDACTED] s rozpilovaním a odvozom kradnutého materiálu, pričom o tejto skutočnosti po celý čas vedel, čím obžalovaný [REDACTED] naplnil skutkovú podstatu prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, a to v spolupáchatelstve s odsúdeným svedkom [REDACTED] podľa § 20 Trestného zákona.“

Krajský súd uznesenie z 24. februára 2016, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa, ako aj odvolanie prokurátora proti rozsudku okresného súdu, odôvodnil v relevantnej časti takto:

«Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa, na rozdiel od predchádzajúcich jeho rozsudkov, v dôvodovej časti písomného vyhotovenia rozsudku dostatočne zrozumiteľne a zákonným spôsobom odôvodnil všetky výroky napadnutého rozsudku, teda tak vo vzťahu k skutkovým záverom, ako aj k jeho právnym posúdeniam, odvolací súd v ďalšom na ne iba poukazuje, nakoľko si v zásade osvojil takéto hodnotenie dôkazov a stotožňuje sa s ním.

Reagujúc na odvolania odvolateľov odvolací súd musí konštatovať, hlavne smerom k otázke viny namietanej iba obžalovaným [REDAKOVANÉ], že skutočne v rámci vykonaného dokazovania došlo ku rôznym nepresnostiam z hľadiska vykonávaného dokazovania, nedotiahnutia jednotlivých výpovedí hlavne u svedkov, do presnejších formulácií, na druhej strane však možno konštatovať, že po vykonaní dokazovania v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní u obžalovaného [REDAKOVANÉ] vo vzťahu k prvému skutku nevidí odvolací súd v jeho obhajobe také dôkazné podklady, s výnimkou vytrhnutia z kontextu iných dôkazov, ktoré by dostatočne presvedčivo mohli spôsobiť vážne pochybnosti o celkovej dôkaznej situácii a vine obžalovaného vo vzťahu k obidvom skutkom. Pokiaľ ide o prvý skutok, dostatočne hodnotenými dôkazmi, výpovedami svedkov, a to aj v súvislosti s ich zmenami v prospech obžalovaného práve [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], má za následok, že je opodstatnené konštatovanie aj súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, že výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] v prípravnom konaní v jeho prvej verzii možno považovať za najpresnejšiu a vierohodnú. Predovšetkým z toho dôvodu, že zodpovedala ostatným dôkazom dovtedy vo veci vykonaných, od výpovedí obvinených [REDAKOVANÉ] ako aj [REDAKOVANÉ] a dôkazov zabezpečených príslušníkmi polície, úkonov ohliadky zabezpečenia stôp v predajni [REDAKOVANÉ] staršieho v prítomnosti [REDAKOVANÉ] mladšieho, teda obžalovaného, a potom aj spoluobvineného [REDAKOVANÉ]. Následne výpovede svedka [REDAKOVANÉ], spoluobvineného [REDAKOVANÉ] a teraz už svedka, [REDAKOVANÉ], jednoznačne potvrdzujú smer obhajoby obžalovaného, spochybniť ich vlastné výpovede a dôkazy dovtedy zabezpečené, a to z hľadiska procesného ich nezákonným zabezpečením, resp. výsluchmi a postupmi polície, a to aj údajným ovplyvňovaním svedkov. Nejasnosti so zabezpečením a väzením stôp boli vysvetlené hlavne

na poslednom hlavnom pojednávaní na okresnom súde. zástupcami z radov policajtov vykonávajúcich úkony prípravného konania, ako vyšetrovateľa [REDAKOVANÉ], kriminalistického technika [REDAKOVANÉ], ktorý bol v rámci hlavného pojednávania konfrontovaný s výpoveďami obžalovaného [REDAKOVANÉ] a jeho výpovede, na rozdiel od výpovedí obžalovaného [REDAKOVANÉ] sú potvrdzované ostatnými dôkazmi, a to svedkov [REDAKOVANÉ]. Treba poukázať na tú skutočnosť, že pokiaľ je spochybňovaná prvá výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] v prípravnom konaní, keď následne v ďalšej výpovedi mesiac na to zmenil výpoveď v prospech obžalovaného, treba uviesť, že táto výpoveď ako nesprávne údajne protokolovaná podľa vyjadrení svedka [REDAKOVANÉ], bola vykonaná vyšetrovateľom nielen za prítomnosti obhajcu obžalovaného, ale aj za účasti okresného prokurátora. Pokiaľ bol vypočutý vyšetrovateľ [REDAKOVANÉ], z jeho výpovede vyplýva, že zaznamenal v prvej výpovedi obžalovaného len to, čo v skutočnosti tento svedok povedal a treba brať v úvahu aj upozornenie okresného prokurátora na priame pozorovanie na hlavnom pojednávaní, kde poukazuje na konfrontáciu medzi vyšetrovateľom a svedkom [REDAKOVANÉ] ktorý priamo do očí nebol schopný jednoznačne potvrdiť tú verziu, že mal byť vyšetrovateľom alebo iným policajtom nahováraný na krivú výpoveď v neprospech obžalovaného [REDAKOVANÉ], mal sa zmôcť iba na odvráteným pohľadom vyslovené konštatovanie, že je možné, že bol navedený na svoju výpoveď. Takto v prítomnosti toho, kto ho mal naviesť na krivú výpoveď, bolo aj pre svedka zložitejšie potvrdiť zmenenú výpoveď a nepravdivé tvrdenia o ovplyvňovaní vyšetrovateľom, vychádzajúc z verzie svedka obžalovaného [REDAKOVANÉ], resp. potom ako svedka, ktorý- sa snažil následne ovplyvniť obžalovaného [REDAKOVANÉ]. Neobstojí spochybňovanie telefonických nahrávok z komunikácie obžalovaného [REDAKOVANÉ] s dodávateľmi, resp. odberateľmi, pretože v jednom prípade dokonca obžalovaný [REDAKOVANÉ] sám použil slová „zožeň mi drogy“ vo vzťahu k svedkovi [REDAKOVANÉ] 19. 01. 2010, hoci následná obhajoba obžalovaného sa nesie v duchu, že vôbec nikdy nemal obžalovaný nejaké problémy s drogami, ich užívaním, zabezpečovaním, obchodovaním s nimi.

Absolútne nevieryhodne potom vyznieva samotná výpoveď svedka [REDAKOVANÉ] ktorý údajne po telefóne imitoval otca obžalovaného, teda [REDAKOVANÉ] staršieho, malo ísť o nejaký žart alebo niečo podobné, nešlo o skutočnú a vážnu otázku alebo dopyt po drogách. Išlo by o zvaženiahodnú obhajobu, pokiaľ by tu neexistovali ostatné hovory a tieto

je možné identifikovať zo strany obžalovaného priamo ako rozhovory o droge, bez akéhokoľvek žartovného podtónu, a to aj v kódovanom alebo šifrovanom jazyku, ale z kontextu obsahu dôkazov ostatných a samotných týchto rozhovorov možno jednoznačne ustáliť, že išlo o skryté viac alebo menej podarené rozhovory o drogách medzi odberateľmi, distribútormi a užívateľmi tejto konkrétnej veci alebo vo vzťahu aj k ďalším osobám. Z týchto dôkazov potom vyplýva aj presvedčivo vyslovený záver aj súdom prvého stupňa, že obžalovaný kupoval drogy hlavne od svedka [REDAKOVANÉ] keď trestná činnosť obžalovaného v inom konaní bola objasnená a z jej záverov vyplýva, že obžalovaný v roku 2010 kupoval práve od tohto dileru drogy za 20 až 30,- Eur za pervitín.

Vychádzajúc hlavne z týchto úvah a dôkazov odvolací súd nemôže nasvedčiť obhajobe obžalovaného a aj námietkam v zmysle odvolania, že doteraz zabezpečené dôkazy dostatočne presvedčivo obžalovaného [REDAKOVANÉ] neusvedčujú zo spáchania skutku pod bodom 1/ napadnutého rozsudku. Rovnako je tomu aj pri skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku, kde však už odvolací súd iba poukazuje na odôvodnenie v zmysle dôvodovej časti rozsudku, v ktorej tiež dostatočne presvedčivo vo vzťahu k výrokovej časti rozsudku ku skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku, vrátane právneho posúdenia obidvoch skutkov.

... Neobstojí tvrdenie okresného prokurátora, že trest odňatia slobody vo výmere troch rokov je trestom uloženým pod dolnú hranicu trestnej sadzby alebo nezákonný trest z pohľadu ukladania na dolnej hranici trestnej sadzby, či už zvýšenej alebo základnej trestnej sadzby, pretože v základnej sadzbe i vo zvyšnej trestnej sadzbe ide o trest odňatia slobody vo výmere troch rokov, ktorého výkon podmienene odložiť je možné za splnenia zákonných podmienok ust. § 49 ods. 1 písm. a), § 51 ods. 1, 2 a potom aj § 51 ods. 4 písm. b) Tr. zák. Pokiaľ ide o trestnú sadzbu účinnú v čase spáchania predmetného skutku vo výmere 4 až 10 rokov v roku 2011, súd prvého stupňa nesporne vychádzal z trestnej sadzby podľa zákona účinného v čase jeho rozhodovania, a to v prospech obžalovaného v zmysle aplikácie ust. § 2 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Vychádzajúc z uloženého trestu, zákonných ustanovení aplikovaných pri rozhodovaní o jeho druhu a výmere v zmysle § 34 ods. 1 až 4 Tr. zák., odvolací súd konštatuje, že v tejto časti považuje napadnutý rozsudok tiež za zákonný.

Súd prvého stupňa nepochybil ani vo výroku o náhrade škody vo vzťahu k poškodenému pri skutku pod bodom 2/ napadnutého rozsudku, objektívne jeho suma je potvrdzovaná aj znaleckým dokazovaním.

Po rozbere dôkaznej situácie v predmetnej veci dospel odvolací súd vo vzťahu k napadnutému rozsudku k záveru, že napadnutý rozsudok je v celom rozsahu zákonný, a preto odvolania okresného prokurátora, ako aj obžalovaného [REDAKOVANÉ] ako nedôvodné zamietol.»

Po preskúmaní sťažnosti, ako aj relevantnej spisovej dokumentácie, vychádzajúc najmä z odôvodnenia uznesenia krajského súdu z 24. februára 2016, ako aj z odôvodnenia jemu predchádzajúceho rozsudku okresného súdu z 9. decembra 2015, ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľom namietaný postup krajského súdu v odvolacom konaní, ktorý vyústil do jeho rozhodnutia z 24. februára 2016, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený, svojvoľný alebo arbitrárny. Krajský súd ako súd odvolací podľa názoru ústavného súdu predmetnú vec komplexne posúdil, dal náležitú odpoveď na všetky relevantné právne aj skutkové otázky a ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil, prečo považoval rozhodnutie prvostupňového súdu za zákonné a vecne správne.

Reagujúc na podstatu námietok sťažovateľa obsiahnutých v jeho sťažnosti, ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou a jeho úlohou nie je preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecné súdy vyvodili. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 2 T 94/2011 vyplýva, že v trestnej veci sťažovateľa bolo vykonané pomerne rozsiahle dokazovanie, výsledky ktorého viedli okresný súd, ako aj krajský súd k záveru, že sťažovateľ svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky konkrétnych skutkových podstát trestných činov, zo spáchania ktorých bol uznaný za vinného, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody. Ústavný súd pritom v postupe krajského súdu ani v jeho uznesení z 24. februára 2016 nezistil také ústavne relevantné nedostatky, z ktorých by bolo možné vyvodit' záver o popretí zmyslu a účelu vo veci aplikovaných právnych noriem. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s rozhodnutím krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Uznesenie krajského súdu z 24. februára 2016 možno podľa názoru ústavného súdu kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, a preto ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výsledku rozhodovacej činnosti označeného súdu.

V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 ods. 2 ústavy poukazuje ústavný súd na skutočnosť, že viazanosť súdu prvého stupňa právnym názorom odvolacieho súdu a jeho povinnosť vykonať úkony a dôkazy nariadené odvolacím súdom, a teda aj tomu zodpovedajúce oprávnenie odvolacieho súdu vysloviť pre prvostupňový súd záväzný právny názor vyplýva z § 327 ods. 1 Trestného poriadku. V zmysle ustálenej súdnej praxe ústavného súdu pritom postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom nemožno hodnotiť ako porušovanie základných ľudských práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00). Sťažovateľ v okolnostiach posudzovanej veci navyše mal možnosť namietat' právne závery odvolacieho súdu (vyslovené v jeho predchádzajúcich zrušujúcich rozhodnutiach) v konaní pred okresným súdom po vrátení veci na ďalšie konanie, k čomu už ústavný súd vyslovil svoj právny názor v časti II.1 tohto uznesenia.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 13/2016 a obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol rozhodnúť o ich porušení, a preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom po sp. zn. 2 T 94/2011 a postupom krajského súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 3 To 94/2013, sp. zn. 3 To 67/2014, sp. zn. 3 To 60/2015 a sp. zn. 3 To 13/2016

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty dochádza v zásade až právoplatným rozhodnutím súdu alebo štátneho orgánu. Preto na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 224/05).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom všeobecného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú

preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj z vyžiadaného spisu okresného súdu vyplýva, že trestné konanie vo veci sťažovateľa vedené okresným súdom pod sp. zn. 2 T 94/2011 bolo právoplatne skončené 24. februára 2016, kedy v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 To 13/2016-1313 z 24. februára 2016 nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu č. k. 2 T 94/2011-1253 z 9. decembra 2015. V čase podania sťažnosti ústavnému súdu (30. mája 2016) boli teda napadnuté konanie okresného súdu a napadnuté konania krajského súdu už právoplatne skončené. Z uvedeného vyplýva, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už okresný súd, ako ani krajský súd svojím postupom v napadnutých konaniach nemohli porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Táto skutočnosť v súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. novembra 2016